

Wiadomości Międzynarodowe

Adoratorki Krwi Chrystusa

Lima, Peru
4-28 Luglio 2017

Rok XXIV – Wydanie 7, lipiec 2022

Informacje Międzynarodowa ASC – Zarząd Generalny - Via Maria De Mattias, 10 - 00183 Rzym

 www.adoratrici-asc.org

 redazioneasc@adoratrici-asc.org

Ponadczasowe Wizyty

Wydawca

Przygotowując się do naszej wizytacji kanonicznej z Radą Generalną, moje myśli powędrowały do kolejnego „Nawiedzenia”, które jest obchodzone 31 maja. Rozpoznanie i celebrowanie w nich świętej obecności skłoniło je do śpiewania uwielbienia. Dzieli się cudami i praktycznymi aspektami zastania matkami po raz pierwszy. Maryja przygotowuje się na własne dziecko, asystując Elżbiecie przy narodzinach Jana. Elżbieta, opiekując się swoim małym synkiem, pokazuje Maryi umiejętności, których będzie potrzebowała, gdy narodzi się Jezus. Ich spotkanie przenosi ich w przyszłość pełną niepewności i nadziei.

Nasza wizytacja kanoniczna również prowadzi nas do odkrywania przyszłości wraz z niepewnością i nadzieją. Życie zakonne na całym świecie przekształca się, wyłaniając się na nowe sposoby dawania światu świadectwa naszego charyzmatu poprzez posługę i misję. Nasze relacje rozwijają się z Rodziną Sióstr ASC, Współpracownikami i Mieszkańcami. Spotykamy nasze krewniaczki ASC z Włoch, Chorwacji, Brazylii, Polski i Indii, które reprezentują ASC w 23

krajach, w których się znajdujemy. Pozdrawiamy się z radością, udzielając gościnności godnej Maryi i Elżbiety. Spojrzenie sobie głęboko w oczy i otwarcie naszych serc pomaga nam rozpoznać i celebrować obecność Chrystusa w całym stworzeniu. Te spotkania budują nasze poczucie wspólnoty jako rodziny ASC. Wszyscy uczymy się od siebie nawzajem, badając, jak nasza misja ASC jest realizowana w rzeczywistości i kulturze regionu USA. Zbieramy mądrość naszych starszych, tak jak Maryja u boku Elżbiety.

Nie tylko doświadczamy „Nawiedzenia” podczas każdej kadencji naszej Rady Generalnej, ale mamy „Chwile Nawiedzenia” na każdym etapie naszej podróży. Kiedy doświadczyłaś głęboko znaczącego spotkania z innym? Czy Duch w tobie skoczył z radości? Jak świętowałaś? Jaka melodia uwielbienia została w tobie poruszona? Jaką mądrość nosisz ze sobą z tego spotkania w komunii? Jak ta chwila przeniosła cię w przyszłość z nadzieją?

S. Angela Laquet, ASC

Wydawca

◇ Ponadczasowe wizyty

Przestrzeń Zarządu Generalnego

◇ Posługa więzienna

Ze Świata ASC

◇ Sr. Helena Augusta Walcott: matka bezdomnych

◇ Kropla krwi

◇ Doświadczenie wizytacji kanonicznej czerwiec 2022

◇ Moje refleksje z wizytacji kanonicznej

◇ Czas łaski, doświadczenie słuchania

Spis

1	◇ Dzień Wymiaru Sprawiedliwości	8
	◇ Nasz drogi bliźni z Ukrainy	9
	Przestrzeń JPIC/VIVAT	
2	◇ Adoratorki na granicy . . . służba i towarzyszenie, edukacja i obrona	10
	W Zgromadzeniu	
4	◇ Kalendarz Zarządu Generalnego	12
5	◇ Rozpoczęcie posługi nowego zarządu	12
6	◇ Urodziny: Świętujmy życie	12
6	◇ Wróciły do Domu Ojca	12
7		

Więzienna postługa

W dniu 18 czerwca 2022 r. Międzynarodowe Centrum Duchowości zorganizowało spotkanie online, aby zachęcić do wspólnej refleksji na temat służby więziennej.

Inicjatywa powstała po wysłuchaniu doświadczenia s. Emmy Zordan (Region Włoch), która od lat odwiedza i pomaga niektórym więźniom w rzymskim więzieniu Rebibbia.

Jako Rada Generalna uznaliśmy potrzebę zastanowienia się nad tą postługą pomocy i opieki nad ludźmi, która rozwija się w Zgromadzeniu w coraz większym stopniu, aby w ten sposób połączyć Adoratorki w różnych częściach świata, które wykonują tę postługę.

Wraz z s. Emmą, Roberto Monteforte (dziennikarz), Carmine (więzień na wpół-wolności) i Antonella Pacifico (prawnik) zaprezentowali okrągły stół. W przedsięwzięciu wzięło udział wiele Adoratorek zaangażowanych w postługę więzienną z różnych części Zgromadzenia. One również podzieliły się swoimi doświadczeniami po wysłuchaniu wzruszającego świadectw zaproszonych uczestników okrągłego stołu i poszerzyły refleksję na temat opieki nad więźniami, którzy noszą w sobie niezatarte ślady zbrodni.

Prezentując swoją nową książkę „Nie wszyscy wiedzą”, która gromadzi świadectwa więźniów biorących udział w oferowanych przez nią warsztatach kreatywnego pisania, s. Emma poruszyła nasze serca, zachęcając nas do odważniejszej i bardziej wyrazistej obecności. Poprzez publikację tego dokumentu chciała poinformować nas o rzeczywistości więziennej, aby pomóc nam przezwyciężyć nasze liczne uprzedzenia dotyczące warunków życia więźniów i na nowo odkryć człowieczeństwo w każdej osobie, zarówno za kratkami, jak i na wolności.

Na tych stronach więźniowie szczerze opowiadają swoje historie, dzieląc się swoimi

pisemnymi refleksjami i bogatym świadectwem wspomnień i przemyśleń, które wynikają z długiego i żmudnego procesu świadomości. To okazja, by oddać głos i serce więźniom, ujawniając ich życie, pragnienia, uczucia i ich człowieczeństwo zmieszane z surowością życia więziennego. Wyróżnia się ich świadomość popełnionych błędów i pokuta za krzywdę wyrządzoną innym, a zwłaszcza najbliższym. Są to strony, które zbierają gorzką równowagę egzystencji wraz ze strachem przed wzięciem życia z powrotem w swoje ręce, aby ponownie zintegrować się ze społeczeństwem.

Dzielenie się tekstem przygotowało nas do wysłuchania doświadczeń s. Emmy i tego, jak uwięzienie jest mniej lub bardziej przydatne dla społecznej reintegracji przestępców.

Swoim udostępnieniem Carmine podkreślił, że życie w więzieniu zawieszone jest między lękami a możliwością rehabilitacji, bólu i poczucia winy. Powiedział z głębi serca, że każdy więzień jest osobą ze swoimi ograniczeniami, lękami, słabościami i mocnymi stronami, niezależnie od popełnionych przestępstw i potrzebuje solidarności i zrozumienia.

Pomoc duchowa i ludzka świadczona przez wiele zakonnic skupia się na wspieraniu więźnia, osoby najbardziej potrzebującej solidarności, na drodze do odbudowy szacunku do siebie, a w konsekwencji szacunku dla innych. Aby kara miała wartość reedukacyjną i resocjalizacyjną, a nie czysto wyrównawczą, konieczne jest przywrócenie skazanemu jego godności, szacunku dla samego siebie oraz szacunku dla społeczeństwa, do którego powróci po skończonym wyroku.

Jako Adoratrici Krwi Chrystusa możemy promować tę rzeczywistą przemianę, która pozwala osobom żyjącym w więzieniu osiągnąć proces wzrostu. Poprzez programy edukacyjne i szkoleniowe miejsca słuchania i twórczej ekspresji pozwalają umysłowi znaleźć alternatywne ścieżki poznawcze i przezwyciężyć „złe nawyki”, które często są pierwszą przyczyną przestępczości. Musimy być świadomi odpowiedzialności za wzmacnianie w tych ludziach ich potrzebnych umiejętności relacyjnych w celu odbudowy ich tożsamości społecznej poważnie zagrożonej przez wydarzenia sądowe i życie więzienne.

Osobiście jestem przekonana, że nie ma dobrych czy złych ludzi, ale ludzie, którzy cierpią. Przestępczość jest często nieuprawnioną reakcją na ból. Nieuchronnie to warunki życia, otrzymane wychowanie, słabości psychologiczne i behawioralne skłaniają do działania.

Jednym z aspektów, który moim zdaniem jest ważny, jest to, że więzienie nie jest wyspą. Reprezentuje ludzką rzeczywistość, która cierpi z powodu zła, grzechu, a tam, gdzie cierpi jedna osoba, cierpi całe ciało. Jesteśmy wezwani do patrzenia na tę rzeczywistość innymi oczami niż ci, którzy sądzą, miarą sprawiedliwości, ale oczami miłosierdzia: miłosierne głoszenie Chrystusa nie może wykluczać żadnej kategorii ludzi. Nie oznacza to w żaden sposób łagodzenia zła ani próby jego usprawiedliwienia, ale sięganie do jego korzeni, aby odkryć, skąd ono pochodzi, gdzie jest źródło choroby, której skazany człowiek jest jedynie objawem.

Jako wspólnota jesteśmy wezwane do wypełniania delikatnego zadania słuchania i akceptowania nie tylko potrzeb materialnego ubóstwa, które pojawiają się wraz z więzieniem, ale do zbliżenia się do walki z wykluczeniem społecznym i religijnym, zobowiązując się do sprawiedliwości społecznej i wspieranie zmiany społecznej, która wie, jak radzić sobie w sytuacjach skrajnej wrażliwości. Jezus stawia na pierwszym miejscu spotkanie z grzesznikami publicznymi, odwiedza ich domy, broni ich przed sprawiedliwością doraźną i przekazuje im miłosierdną miłość Ojca.

Dajmy nadal głos i miejsce historiom i życiu tych „odrzuconych” braci i sióstr. Słuchając ich będziemy walczyć o zmniejszenie obojętności i wzbogacenie naszego człowieczeństwa.

S. Nadia Coppa, ASC

S. Helena Augusta Walcott: Matka bezdomnych

Wiadomość o śmierci s. Heleny Augusty Walcott dotarła do nas natychmiast dzięki obecności s. Elsie Vinhote. Jako radna generalna z Brazylii dała nam znać, że utrata s. Heleny była wielką stratą dla naszych sióstr w Brazylii. Była wyjątkową kobietą. Moja ciekawość zaprowadziła mnie do Internetu i z wielkim podziwem zauważyłam, że wiele źródeł wiadomości rozpowszechniało wiadomość o jej śmierci, wyrażając ubolewanie, wdzięczność i hołd za jej społeczne zaangażowanie.

„Siostra Helena, siostra, która kierowała ruchami okupacyjnymi dla ubogich Manaus, zmarła”. (Giornale 18 Oras): „Kiedy z bagien rodzi się przywódca: droga bojowości Heleny Augusty Walcott”. (Direito a Memoria); „Siostra Helena, zmarła w wieku 87 lat, przyczyniła się do powstania dziesięciu dzielnic w Manaus, od Zumbi po Redenção”. (Blog do hiel Levy)

To tylko niektóre z nagłówek, które wyrażały

wdzięczność ludzi dla siostry Heleny Augusty.

Tak mówią o niej gazety.

Siostra Helena August Walcott, Adoratorka Krwi Chrystusa, Siostra znana w Manaus ze swojej walki społecznej i praw mieszkaniowych osób okupujących tereny griadas Union (uzurpatorów ziemskich) zmarła w wieku 87 lat. Urodzona w Brazylii, jako potomek rodziny, której rodzice pochodzili z Gwinei Bissau i Senegalu, Helena była najmłodszym z siedmiorga dzieci. Rodzina była w pełni osiedlona na wsi, dzięki pracy ojca przy budowie drogi Madeira Marore. W Manaus, związana z działalnością Kościoła od lat 70., rozpoczęła swoją działalność w dzielnicy Compensa, w strefie zachodniej, powstałej po okupacji bezrolnej po rozbiórce tzw. „pływającego miasta”. Jej walka o prawa do ziemi sięga lat 90., starając się zapewnić minimalne standardy godności ludzkiej. Na obrzeżach Manaus toczyły się spory z grileiros o ziemię w dzielnicach Compensa, Tera Nova, São José, João Paulo II, Zumbi dos Palmares I Armando Mendes i São Jorge. Jak również w Redenção w centralnej części zachodniej i Japiim na południu. Siostra Helena była zawsze na czele tych procesów okupacyjnych. Zwłaszcza w procesach okupacyjnych Helena starała się ochrzcić tereny sugestijnymi nazwami, jak pierwsza, dzielnica Odkupienia, aby zmienić miejsce w społeczeństwie, do którego dostęp miał być rasistowski, który ograniczał prawa najbiedniejszych. W rzeczywistości obszar okupacyjny obecnej dzielnicy Odkupienia został nazwany „Planeta małp”, nawiązując do filmu, szydząc z obecności setek biednych rodzin walczących o kawałek ziemi. Martwiła się również, że działki zostały również wytyczone terenami pod uprawę drzew owocowych i innych roślin.

W 1987 roku w Armando Mendes, po spotkaniu z członkami społeczności, Helena została zaatakowana przez grileiros, co doprowadziło do śmierci młodego Altenora Cavalcante.

Przed swoją akcją społeczną na rzecz mieszkalnictwa, w latach sześćdziesiątych, s. Helena uczyła francuskiego w szkole w Manacapuru. Według zeznań dziennikarki Elizabeth Vasconcelos Menezes na Facebooku „jej nazwisko często pojawiało się na łamach gazet”. Pozostałe siostry w klasztorze tak bardzo bały się o swoje życie, że pewnego dnia przekonały siostrę Helenę do spędzenia czasu w Afryce. Tyle do opowiedzenia! Siostra Helena nie zaakceptowała powołania do prowadzenia inwazji lądowej. Pewnego dnia powiedziała mi: „Alfredo Nascimento mawiał: »Siostra Helena nie najeżdża. Zajmuje się okupacją«. I to jest właśnie to: okupacja”.

Kongresmen José Ricardo również skomentował jej śmierć na swoim portalu społecznościowym.

Dziedzictwo „Siostra Helena, matka bezdomnych, jak ją nazywano, była liderem i koordynatorem Ruchu Bezdomnych w latach 70., 80. i 90., zapewniając godziwe warunki mieszkaniowe biednym z Manaus. W 2018 roku miałam zaszczyt uhonorować Siostrę Helenę w pierwszym wydaniu książki *Vidas que Falam* (Życia, które mówią), która jest kroniką jej życia

jako wielkiej bojowniczką o prawa człowieka, sprawiedliwość i pokój. Rodzina i przyjaciele Siostry Heleny oraz całe Zgromadzenie Adoraterek Krwi Chrystusa, którego była członkinią. Dzięki niej Ruch Bezdomnych przy wsparciu Komisji Duszpasterstwa Ziemińskiego zdobył mieszkania dla prawie pół miliona osób, tworząc co najmniej 15 nowych dzielnic w Manaus”.

W rzeczywistości jeszcze przed jej śmiercią ludzie poprosili gminę Manaus o poświęcenie jej placu.

Dziękujemy Panu za świadectwo życia i misję dla najuboższych, wyraz wyzwalającej mocy Krwi Chrystusa.

S. Maria Grazia Boccamazzo, ASC

Kropla krwi

Dzień moich ślubów,
Urzekła mnie, Jezu, miłość
Z którą wezwałeś mnie, abym ci służyła.
Postanowiłam wtedy oddać się Tobie całkowicie.
A jaki znak mogłabym Ci dać? To mogła być tylko
Krew za Krew Tego, który oddał całą swoją Krew;
Dlatego byłabym Adoratorką Twojej Krwi.
Co za charyzmat!
A igłą – cierniem z korony –
Kłułam się w palec i z modlitwą, boleśnie wlałam kroplę tej krwi
W zeszyte.
Jaką miałam odwagę!
I z silnym impulsem napisałam
Oto znak krwi
Z KTÓRYM OBIECUJĘ
Nigdy, przynigdy nie odłączę się od Ciebie.
Kropla krwi
Wszechświat, ŻYCIE
KOCHAĆ CIĘ
I wiedzieć, jak dawać miłość wszystkim
Z twoją własną miłością pomnożoną.
Pomnożoną. I niech tak będzie!

S. Marília Menezes

Wizytacja kanoniczna, czerwiec 2022

Jak przy każdej wizytacji, szykowałam się, świadoma Covida... ale podekscytowana. To był święty czas. Owoce, którymi się zachwycam i delektuję się. Bycie wyzwaniem i upoważnieniem do głębszego zagłębiania się w nasz charyzmat Przenajdroższej Krwi i wydobywania bryłek łaski, które pochodzą z rozważań i spotkań, to łaska. Wizyta kanoniczna była dla mnie/jest bogatym doświadczeniem... z jednej strony była „formalna”, ale w rzeczywistości była tak powszechna, jak siedzenie z najlepszym przyjacielem. To było wyzwanie i była prawdziwym przykładem tego, co papież Franciszek nazwałby, synodalnością. Zespół Generalny wystąpił jak Siostry do Siostry; słuchały, rozmawiały i wyjaśniały. Jeśli coś wydawało się nie być zsynchronizowane z naszym charyzmatem lub duchowością (były chwile), szczerze „próbowały zrozumieć i zachęcały nas, abyśmy poszły głębiej”.

Tak, było to łaskawe zaproszenie, jak Jezusa do Jego wyznawców, chodź i podążaj za Mną... nie każdy kaprys lub nowa idea, która może mieć potencjał, by odwieść nas od naszego prawdziwego powołania do głębokiego czerpania z otwartego Boku Jezusa, Źródła Miłości, życia i nadziei. Każda Siostra w zespole była naprawdę zainteresowana tym, jaka jest moja postęga, moje życie i duchowość oraz jak żyję misją Adorantki Krwi Chrystusa. Zaproszenie do przyniesienia symbolu i dzielenia się nim pomogło im uchwycić

nie tylko moje doświadczenie jako Adorantki, ale dało obraz różnorodności Regionu i zadowoliło Boga, jedność, komuniję.

Wreszcie wizytacja kanoniczna była i jest łaską dla mnie i Regionu, ponieważ przypominała nam o naszej nieustannej potrzebie modlitwy, kontemplacji i głębokiej refleksji nad naszą duchowością. Region został również zaproszony do zbadania: jaka jest twoja duchowość? Tak, wezwanie przełożonego generalnego do zastanowienia się, zagłębiania się w modlitwę, aby wiedzieć, jak mówię i kim jestem? Spotkanie łaski, miłości i nadziei. Jestem wdzięczna za to, co przyniosłyście mnie i Regionowi i mogę tylko mieć nadzieję, że ja również zostawiłam każdemu z was mały depozyt łaski.

S. Mary Shaw, ASC, D.Min.

Moje refleksje po wizytacji kanonicznej:

Tak dobrze było spotkać się twarzą w twarz z członkiniami Zarządu Generalnego. Chociaż było to w czasie zawieruchy przechodzenia z klasztoru w Rumie do Żywej Wspólnoty Benedyktynki, emocjonalnego czasu dla sióstr mieszkających w Rumie i okolicach, wierzę, że był to czas, kiedy

wspólnota wykazała się duchem miłości i troski o siebie nawzajem, rozgrzał serce św. Marii De Mattias. To jest prawdziwy znak Miłości Ewangelii dla świata.

Przygotowany na wizytację program był dobrze skonstruowany, by sprzyjać otwartej komunikacji. Być może jakiś dialog na temat kulturowego stylu życia mógłby pomóc w zrozumieniu. Mile widziane będzie pisemne podsumowanie „wyników” i spostrzeżeń.

Nasz wszechobecny Bóg prowadzi nas przez ten przesiąknięty Chrystusem wszechświat.

S. M. Alan Wurth, ASC,

Czas Łaski, doświadczenie słuchania

Wizytacja kanoniczna Regionu USA przez Zespół Generalny zakończyła się w Święto Ciała i Krwi Chrystusa, 19 czerwca. Tego ranka dołączyły do poszerzonej wspólnoty wiary w Wichita Center na Eucharystii. Po Komunii s. Diana Rawlings, członkini Ekipy Życia Wspólnoty, opowiedziała, jak Siostry powitały Ekipę Generalną cztery tygodnie wcześniej. W tym czasie wyraziły swoje pragnienie zbliżenia się w komunii i znajomości ASC, Stowarzyszonych i Sympatyków. Następnie ks. Tom Welk, CPPS, kapelan w Centrum Wichita, przypomniał, że jedno z alternatywnych rozpraw podczas Eucharystii daje imperatyw opuszczenia zgromadzenia, aby wyruszyć jako świadek Ewangelii. Całe zgromadzenie wyciągnęło ręce do Zespołu Generalnego śpiewając pieśń błogosławieństwa dla bezpiecznej podróży do domu i dalszego prowadzenia Ducha w ich posłudze przewodniczenia.

Uroczystość rozciągnęła się na obiad i zakończyła kilkoma krótkimi prezentacjami. Siostra Vicki Bergkamp, Przewodnicząca Regionalna, podziękowała Zespołowi Generalnemu i wręczyła każdej członkini małą szklaną kulę, przypominającą o naszej jedności na całym świecie. Siostra Sarah Harbaugh, nasza najmłodsza profeska, wspomniała o swoim doświadczeniu wizytacji kanonicznej. Siostra Nadia zakończyła słowami uznania i wręczeniem daru Regionowi.

Dla mnie ta wizytacja kanoniczna była jakościowo inna ze względu na skupienie Zespołu Generalnego na słuchaniu doświadczeń sióstr i zrozumieniu realiów Regionu USA. Sesje w małych grupach pozwoliły siostrom podzielić się swoimi nadziejami i wizjami z Zespołem Generalnym. Kilka razy członkinie Zespołu Generalnego mówiły o głębokim słuchaniu, które jest potrzebne, aby lepiej zrozumieć złożoną różnorodność odzwierciedloną w tak pluralistycznym kraju. Nazwały wszechobecny indywidualizm i na własnej skórze doświadczyły odległości geograficznych Stanów Zjednoczonych. Dowiedziały się więcej o naszej wczesnej historii posługi w wielu małych, wiejskich parafiach imigrantów. Dziś koncentrujemy się na zróżnicowanych kulturowo obszarach miejskich, ale nadal angażujemy się w pomoc ludziom wzrastać w wierze i zapewniać lepsze życie

sobie i dzieciom. Jestem im wdzięczna za chęć zaangażowania się w ważne rozmowy, co nie jest łatwym zadaniem w różnych językach i z różnych perspektyw. Jestem wdzięczna za ich obecność wśród tych tygodni jako sióstr i przyjaciółek, nawet gdy sprawowały swoją przywódczą rolę w wizytacji kanonicznej.

S. Janet Rowley, ASC

Istituto Preziosissimo Sangue

Dzień Wymiaru Sprawiedliwości

W Instytucie Przenajdroższej Krwi - Bari

O godzinie 9:00, 17 maja 2022 r. w piątej klasie (sekcje A i B), w Instytucie Najdroższej Krwi prowadzonej przez jego nauczycielkę Marię Attolico, w trzydziestym roku od masakry obchodzone Dzień Wymiaru Sprawiedliwości, jak wskazuje Fundacja Falcone, założona w Palermo 10 grudnia 1992 r., zobowiązana do współprojektowania ze szkołami i społecznościami edukacyjnymi.

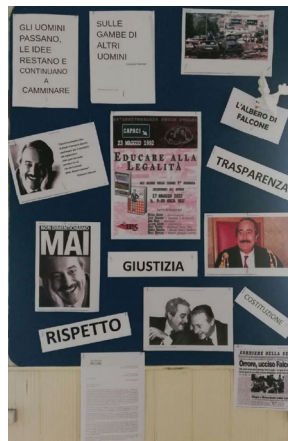
Podczas wydarzenia uczniowie ubrani w specjalne stroje (zielone koszule, symbol nadziei ze słonecznikami na piersiach, kwiat wyzwolenia) spotkali się i porozmawiali z pisarzem Luigim Garlando, autorem książki „Dlatego nazywam się Giovanni” oraz inni znamienitymi gośćmi, takimi jak autorka Anna Bossi i Liliana Carone, sekretarz ISCEL (Grupy Interwencji i Studiów w dziedzinie Edukacji Lingwistycznej), Ghety Valente i konstytucjonalista Nicola Grasso, ojciec jednego z uczniów, który często ma kontakt z Fundacją.

Przemówienia dorosłych i dzieci były bardzo głębokie i zawierały wiele punktów do refleksji i wglądu w życie wielkiego sędziego Falcone.

Prezes Fundacji prof. Maria Falcone, która napisała ciekawą przedmowę do książki Garlando, choć nie mogła przybyć z powodu nieuniknionych zobowiązań, wysłała ważny list gratulacyjny i podziękowania za zaangażowanie w uczczenie pamięci ofiar mafii i za zapoznanie uczniów Krwi Chrystusa z historią jej brata Giovanniego z lekturą książki Garlando.

Dzień Wymiaru Sprawiedliwości, który odbył się również w ubiegłym roku przemówieniem

dr Salvatore Borsellino, brata Paolo, zakończył się uśmiechniętym zdjęciem Falcone i następującą wiadomością:

**„Musimy spełnić
Nasz obowiązek do
końca,
bez względu na ofiarę
do zniesienia,
bez względu na koszt,
bo to w tym
że istota ludzkiej
godności leży”.**

Giovanni Falcone

Siostra Giovanniego Falcone napisała list, aby podziękować wszystkim, którzy każdego dnia godnie wypełniają swój obowiązek; mafia to dalekosiężna dyktatura, z którą codziennie się ścieramy. Wycofanie się w obliczu tego oznacza poddanie się strachowi; zamiast tego decydujemy się dawać DOBRY PRZYKŁAD.

W swoim liście profesor Maria, siostra Giovanniego, ma nadzieję, że wydarzenia takie jak to mogą być coraz bardziej obecne w programach wszystkich, w szkołach, nie tylko uważnych i proaktywnych, takich jak Instytut Najdroższej Krwi, ale także w szkołach publicznych, zwłaszcza w najbardziej ubogich realiach, w najbiedniejszych dzielnicach, w każdym zakątku planety. Serdeczne podziękowania dla wszystkich, szczególnie dla nauczycielki Marii Attolico, która nie mogła zakończyć swojej wspaniałej kariery zawodowej lepiej niż to!

**Luigi Garlando
con le classi e
l'albero della Legalità**

Nasz „drogi bliźni” z Ukrainy

W marcu do naszej wspólnoty w Częstochowie przybyło z bombardowanego Charkowa 7 uchodźców: trzy kobiety, matki z trójką dzieci i jedna panienka lat 26. Najmłodsza z tych dzieci ma 4 lata – Arina; lat 10 – Sasza i lat 11 – Alisa. Od tej pory udzielamy gościnności naszym paniom.

S. Alina Bilecka przez cały czas jest osobą kontaktu pomiędzy wspólnotą ASC, a naszymi gośćmi z Ukrainy i zawsze służy pomocą w rozwiązywaniu różnych problemów. Przez trzy tygodnie gotowałyśmy obiady dla uchodźców. S. Alina zadbała o to, aby ich lodówka nie była pusta. Po upływie tego czasu nasi goście zaczęli się usamodzielniać.

Do 12 czerwca 2022 w każdą niedzielę i święta wszyscy goście z Ukrainy byli zapraszani na obiad i wspólne świętowanie. (Wielkanoc, urodziny poszczególnych osób, słuchanie koncertów w wykonaniu dziewczynek. Razem z nimi przeżywałyśmy ich radości i smutków oraz dni szczególnych dla nich ważne.

Od Wielkanocy, s. Agnieszka Łuźniak prowadzi naukę języka polskiego dla naszych gości - matek.

30 maja – nasze dziewczynki Arisa i Sasza uczestniczyły w Festiwalu Piosenki Ukraińskiej. To był pierwszy taki konkurs w naszym mieście. Szkoła Podstawowa nr 41 im. Jana Matejki zaprosiła do udziału Festiwalu Piosenki Ukraińskiej, wszystkie utalentowane dzieci z Ukrainy mieszkające w Częstochowie i okolicy. I miejsce w tym konkursie zajęła nasza Alisa, a drugie nasza Sasza... Jaka radość dla nas, a szczególnie dla nich samych i dla ich mam. GRATULUJEMY i cieszymy się ich sukcesem.

S. Gabriela Janikula, ASC

Adoratorki na granicy... Służba i towarzyszenie, edukacja i rzecznictwo

Minęły trzy tygodnie, odkąd rozpoczęłam podróż z towarzyszeniem migrantom z Kino Border Initiative w Nogales AZ/MX. I tu z każdym dniem jestem coraz bardziej zdomowiona i niespokojna... kiedy przyzwyczajam się do rytmu dni i nabożeństw i kiedy dowiaduję się więcej o trudach i niesprawiedliwościach tych, którzy zostali złapani

w migrację, areszt, deportacje, zepsuty system sieci imigracyjnej.

Każdego dnia setki migrantów przechodzą przez Kino Migrant Outreach Centre w Nogales, Sonora w Meksyku. Każdego dnia setki migrantów przychodzą po jedzenie, szukają schronienia, potrzebują ubrań, szukają ochrony, pomocy medycznej, proszą o radę i tęsknią za duchem słuchania i zachęcającymi słowami. Wszystkim tym i wiele więcej zajmuje się personel Kino i wielu wolontariuszy, którzy każdego dnia dzielą się swoim sercem, talentami i miłością z tymi, którzy przychodzą z ciężkimi ciężarami, ale także

z wielkimi nadziejami, ponieważ dążą do lepszego życia dla swoich rodzin, gdzie podstawowe można zaspokoić potrzeby i żyć ich godnością jako osób.

Jestem wdzięczna za możliwość bycia bardziej stabilną i bardziej niespokojną... kiedy asystuję w służbach humanitarnych i słucham pierwszej ręki świętych historii, którymi codziennie dzielą się migranci. Miałam również możliwość uczestniczenia w immersji edukacyjnej, która nie tylko ucłowieczyła problem imigracji, ale także pomogła mi jeszcze lepiej zrozumieć złożoność imigracji oraz towarzyszenia migrantom i uchodźcom... a gdy uczę się więcej, nadal odnajduję siebie bardziej osiadły i bardziej niespokojny.

Proces uczenia się nie kończy się, ponieważ nadal rozwijam wiedzę i umiejętności, aby prowadzić rzecznictwo i promować zmiany polityki, procesy na dłuższą metę.

Siostra Tracey Horan sp, prowadzi nas w doświadczenie migranta podróżującego przez pustynię

Dzisiaj zrobiłam testy na chrząstkę i podczas 15 minut, kiedy czekaliśmy na rejestrację testów, usłyszałam historie o kilku mężczyznach zagubionych z głodu i pragnienia na pustyni, o młodej osobie, która sama opuściła dom, aby przeżyć 3 dni w podróży na granicę z nadzieją, że jako nieletniemu uda się przekroczyć jako rodzina uciekającą przed przemocą gangów, aby chronić dwójkę nastoletnich dzieci, przejmujące historie. A potem dobrze było zobaczyć uśmiechy, gdy wszystkie testy dały wynik negatywny.

Kolejnym przedsięwzięciem na dziś była pomoc w przygotowaniu i dystrybucji jedzenia dla prawie 300 osób, które codziennie przychodzą. Dla wielu jest to ich codzienny posiłek, ponieważ przyzwyczajają się do czekania w Nogales. Następnie przeprowadziłam wstępne wywiady z tymi, którzy po raz pierwszy przybyli do centrum pomocy. Znowu otwieram ucho i serce, gdy dzielono się opowieściami, które wciąż naciągały moje poczucie bycia bardziej ustabilizowaną i bardziej niespokojną... historie o ucieczce od przemocy, głodu i strachu, o chodzeniu z niepewnością tygodniami, o gwałcie, braku szacunku, historii dehumanizacji każdej z tych cennych osób. A pośród tylu bólu, ich ulga na resztę, troska i nadzieja odnalezione w Kino.

Wprowadzając się do ostatniego tygodnia do Kina, jestem również wdzięczna za chwile łagodności, współczucia i radości, które są darem w dzisiejszych czasach... karmienie dziecka w jadalni, podziwianie haft ręczny wykonywany przez kobiety ze schroniska, znalezienie odpowiedniej pary butów dla małej dziewczynki, towarzyszenie trzem młodym ludziom, którzy zgłaszają się do Służby Celnej i Ochrony Granicznej w porcie wjazdu

i proszą o azyl... to też są chwile błogostawieństwa.

Jako Adorantka, z nami wszystkimi Adorantkami, jedna po drugiej, osoba po osobie, jesteście obecne i jesteście obecne

z każdą z osób na granicy, na każdej granicy naszego świata. A ponieważ jesteśmy wezwane do bycia bardziej usadowionymi i bardziej niespokojnymi, „staramy się być obecnością, która integruje, kocha i wyzwala”... „aby wszyscy mogli podążać w kierunku tego pięknego porządku rzeczy” i być jednym w naszej rodzinie.

Pace
S. Dani Brought, ASC

Krzyż migrantów – lokalny artysta
Wences Kino Inicjatywa graniczna
Nogales, Sonora

Kalendarz Zarządu Generalnego

9 – 16 lipca: S. Monica Rini, ekonomka generalna, uczestniczy w corocznym spotkaniu Komisji Funduszu Zgromadzenia, które będzie prowadzone online.

9 – 24 lipca: S. Matija Pavic i S. Elsie Vinhote będą w Nemi (Włochy) w Centrum Ad Gentes towarzysząc Seminarium dla siostr ASC średniego wieku prowadzonym przez CIS.

Urodziny: Świętujmy życie

40te urodziny

S. Eva Tobias Mafumbi 31/07/1982 Tanzania

50te urodziny

S. Bernadetha Marmo Lawala 07/07/1972 Tanzania

S. Kanthamani Abburi 08/07/1972 Indie

60te urodziny

S. Wiesława Przybyło 23/07/1962 Wrocław

70te urodziny

S. Slavica Turčić 27/07/1952 Zagrzeb

S. Aneta Anđelić 29/07/1952 Zagrzeb

80te urodziny

S. Lucia Di Nucci 06/07/1942 Włochy

S. Ljubica Kodžoman 17/07/1942 Zagrzeb

S. Anna Gesualdo 19/07/1942 Włochy

S. Filomena Mannara 23/07/1942 Włochy

S. Deborah Schovanec 25/07/1942 USA

S. Yung Ja Clara Lee 29/07/1942 USA

S. Celestina Stojanović 27/07/1942 Zagrzeb

Świętowanie Rocznic Profesji Zakonnych

1 lipca 2022 - Region Brazylia

50ta Rocznic Profesji Zakonnej

S. Edna Pereira Braga

20 sierpnia 2022 - Columbia Center

50ta Rocznic Profesji Zakonnej

S. Barbara Ann Kolonoski

60ta Rocznic Profesji Zakonnej

S. George Ann Biscan

65ta Rocznic Profesji Zakonnej

S. Leona Hunter

28 sierpnia 2022 - Region Wrocław

50ta Rocznic Profesji Zakonnej

S. Krystyna Kusak

Nasze najlepsze życzenia i modlitwy

Wrócić do Domu Ojca

06/06/2022 **S. Adelina Gesualdi** Włochy

13/06/2022 **S. Helena Augusta Walcott** Brazylia

30/06/2022 **S. Michaeline Ryan** USA

Wiadomości Międzynarodowe

Adoratorki Krwi Chrystusa

Miesięcznik informacyjny

prowadzony przez

Adoratorki Krwi Chrystusa

Wiadomości Międzynarodowe - Zarząd Generalny

Via Maria De Mattias, 10 - 00183 Rzym

Rok XXIV, Wydzanie 7, lipiec 2022

Komitet redakcyjny

Maria Grazia Boccamazzo, ASC

Debora Brunetti

Tłumaczenie:

S. Snježana Pavlović - chorwacki

S. Betty Adams - angielski

S. Anastazia Floriani - kiswahili

S. Bożena Hulisz - polski

S. Clara Albuquerque - portugalski

S. Miriam Ortiz - hiszpański

S. Johanna Rubin - niemiecki